

Sokađım Ve Ben

– ilhanca · 12 Mart 2011

Kaldırım taşlarına bıraktığım, onca yorgun iş dönüşlerim
Ve balıkçı tezgâhının kenarında, sessizce bekleyen, tekir kedi
Ne güzel kokmakta, yağmur yağdığından, kokan hanım eli
Tente altında, her zamanki gibi oturan, bakkal Mehmet abi
Biraz ilerde, marullarla, su şakası yapar gibi sulayan, Selami
Hele kasabı sormayın, resmen katil, bıçağı saplar gibi eti kesışı
Aslında iyi adamdır kasap, Kâmil ağbi, yaptığı, işsizliğin stresi
Şimdi çevirecek berber yine, geyik var deyip, eve geç gönderecek
Muhabbet hiç bitmiyor, sanki mahallenin dedikodu üretim merkezi
Kim ne yapmışsa, kime ne olmuşsa, her şeyi bilir mükremin abi
Köşeyi dönünce kasım, kasım kasılan duman, o daha ağır abi kedi
Hafif bir mırnav edişi vardır, birde başını okşatır, her akşam ki gibi
Toruna bakmak için, bahçe kapısı önünde oturan, Hafize teyzenin
Nasılsın oğlum, deyişi hala kulaklarımda, seni özlüyorum hafıza teyze
Çokta olmadı aslında, seni kaybedeli, olsun ben yinede özlüyorum seni
Birde kunduracı rıza abi vardı, önünde deriden önlük, adam sırf nostalji
Ne zaman muhabbete otursak, eskilerden bahis açar, sadece eskidir muhabbet
Birde delisi vardı sokağımın, karşıma çıkıp, sen benim kalbimin şairisin dediğı
Aşktan kafayı sıyırılmış, bir kıza yanmış kavrulmuş, sevdasından olmuş deli
Üstelik okumuş bilgili biri, başı önde, kendi halinde, sessiz herkesin sevdiği
Bazen muhittin abi ile karşılaşırım, devletten emekli, kahvehanenin daimi bekçisi
Evden, ipini koparttığı gibi doğru kahvede, yengenin dırdırından kaçtığını söylerdi
Bir gün mahalle karıştı, bir bağıştır, bir hengâme, bizim erkek Fatma ya laf atmış biri
Bilmiyor ya belayı, vurmuş adamın kafaya çantayı, sokak karışmış, bundan dolayı
Daha ne hayatlar yaşadı, sokağım ve ben, anılarla dolu, azını yazdığım hatıralarımı

07.10.2010

İlhan Keskin